

Ralph Hamers en mijn eigen leven

De dinsdagochtenden zijn voorbij dat Jolande van Baardewijk en ik als 'pop-up pastors' koffie uitdeelden in de Duivense Elshofpassage. Veel mensen vonden het een sympathiek initiatief. De laatste ochtend viel in de week dat de ING publiek maakte dat ze het salaris van topman Ralph Hamers met 50% wilden verhogen. Dat vonden veel Nederlanders een minder sympathiek initiatief. Die dinsdagochtend bleek dat ING door de bocht ging: het voorstel werd ingetrokken. Zou de heer Hamers nu pastorale nazorg nodig hebben, nu inkomsten-derving hem zo plots nadert? Zelf zal ik hem die nazorg dan niet goed kunnen leveren. Ik had mezelf al partij gemaakt in de maatschappelijke verontwaardiging over zijn wensen. Want die boosheid deelde ik. Toch overvielen mij deze week juist ook als pastor drie overwegingen bij deze kwestie Hamers.

Ten eerste ging dat om de vraag: wil ik mij, bijvoorbeeld op Twitter, laten meeslepen in het uiten van ongenoegen, terwijl mensen toch kunnen zien dat ik *pastor* van beroep ben? In dit geval leek het mij van belang, omdat dit geen individueel salaris betreft, maar publieke onrust daarover. De botheid waarmee het financiële topsegment eigen inkomen laat toenemen, dat zal zich vroeg of laat tegen hen keren. Als mensen die hun eigen tekort *voelen* het recht in eigen hand nemen. Nee, dat is niet OK. Maar er is een grens aan de ongelijkheid die wij mensen kunnen verdragen.

Ten tweede zat ik afgelopen zondagmiddag zelf in de kerk, onder het gehoor van een andere pastor. Deze predikant had zijn preek gewijd aan Jezus' verhaal over de tollenaar en de Farizeeër. Die Farizeeër, een geestelijke leider, bad. Hij zei tegen God dat hij blij was dat hij niet zo'n geldwulf van een tollenaar was – de belastingontvangers van toen. Oei. Hoe blij ben ik dat ik Hamers niet ben? Hm. Me beter voelen dan anderen zit ook mij in het bloed. Vooral op Twitter...

Ten derde was woensdag 14 maart biddag voor het groeiseizoen en ons dagelijks werk ('voor gewas en arbeid'). Een kerkdienst met extra gebeden. Door vier gemeenteleden deze keer in onze kerkdienst. Ook de collecte heeft vaak een speciaal doel. Wij hadden nu gekozen voor de slachtoffers van de aardbeving in Papua Nieuw Guinea. Wat me trof, was het enorme contrast tussen het leven van de Papua-bevolking en van ons hier. De leefstijl die je aan de top van veel banken en bedrijven aantreft, om over mijn eigen inrichting thuis maar te zwijgen... Wat mij ook trof: de kerk houdt al eeuwenlang collectes, een soort *crowdfunding*. Kleine beetjes geld van veel mensen. Mensen die bepaald niet altijd tot het financiële topsegment behoren. En nee, al dat geld is zeker niet altijd besteed zoals Jezus dat had gewild. Maar vaak ook wel. En daarmee krijg ik elke kerkdienst tijdens die paar minuten van de collecte even dat signaal mee: mijn geld heb ik niet voor mijzelf alleen. Zoals ik heel mijn leven niet heb voor mijzelf alleen. Ook mijn twitter-leven niet. Zelfs mijn boosheid niet.

Rob Nijhoff, 16 maart 2018; reacties: robnijhoff @ planet . nl